

VÅG OG BED (bog af SADHU SUNDAR SINGH OMKRING 1932)

Da jeg i går kom til denne egn, vakte landskabets skønhed min beundring, men hvor dejlig vi end kan finde naturen, vore sjæle kan den ikke tilfredsstille; den kan tilfredsstille vore øjne til et vist punkt, men ikke vore hjerter. Denne verden giver os ikke fred. Den er ganske vist Guds værk, men mennesket og menneskets hjerte kan kun blive stillet tilfreds af skaberen selv.

Menneskene søger alle slags midler for at finde hvile og fred for deres hjerter, men erfaringen viser, at intet af det, der hører denne verden til, kan give fred. Vor sult og vor tørst kan tilfredsstilles, men ikke vore sjæle. Jeg har truffet millionærer, og jeg har spurgt dem: de er uden tvivl tilfreds med deres lod; deres rigdom er dem nok? De svarede; nej, absolut ikke.

Jeg har mødt højtstillede personer, rajaher og Konger, og jeg har spurgt dem; er de tilfreds? De svarede; Nej! De betroede mig; vi føler en indre trang og længsel, men vi finder intet, som tilfredsstiller vor sjæl. Mange anstrenger sig for at finde denne hvile for deres sjæl, men de bliver lidt efter lidt trætte af deres søgen, mister alt håb og er ved at fortvivle. Kun gennem bønnen, som er det åndelige livs åndedræt, kan vi finde sand fred.

Våg og bed, sagde Jesus. Det er det væsentlige for vort åndelige liv. Mange kristne når slet ikke til at forstå, hvad kristendom egentlig er; de forsømmer bønnen.

Hvis vi beder, vil vi få at vide, hvem Kristus er. Mange kristne kender ham fra læsning i bibelen, de ved, at han er en stor mand, en stor åndelig vejleder. Nogle tænker, han er en profet, men fordi de ikke beder, forstår de ikke at han er den levende Kristus. De tror, at han har efterladt os et stort eksempel, som vi skal følge, men de tror ikke, at han er Gud.

Der har allerede været mange profeter her i verden, i forskellige lande, men ingen af dem har kunnet tilfredsstille den menneskelige sjæl. Efter så mange profeter trængte verden til en frelser, til Gud i menneskeskikkelse. Han lærte sine disciple at bede. Vort åndelige liv er i stor fare, hvis vi ikke beder. Denne fare består ikke udelukkende i den kendsgerning, at vi synder, men i en hel række andre fristelser af åndelige art. Vi friestes, og vi falder for fristelsen, fordi vi ikke fuldkommer Guds vilje. Da jeg hørte tale om Kristus, gav jeg mig til at forfølge hans børn; jeg sagde til mig selv; Kristus var sikkert en stor mand, men vi her i Indien, vi har også mange store profeter. Jeg trængte til en frelser og kunde ikke forstå, at Kristus var denne frelser. I vore dage ved indbyggerne i de lande, som kaldes kristne, mangt og meget om emnet Kristus, men ham selv kender de ikke. Efter at jeg har besøgt vesten, vente jeg tilbage til Indien, og der spurgte man mig; hvad synes du, at kristendommen har udrettet i Europa? Kristus sagde; elsker hverandre, og de fører indbyrdes krig. Kristendommen har spillet fallit i Europa! Jeg svarede. Det er ikke kristendommen, men Europa selv, som har spillet fallit, fordi ham ikke forstår Kristus. De har ikke kunnet forstå hans undervisning, fordi de ikke lever med ham. Der er nogle bønnens mænd, som keder Kristus og lever med ham. Foruden dem er der mange, som ser en stor mand og ikke en frelser i Jesus Kristus. De tror ikke, at han er frelseren, fordi de ikke i virkeligheden elsker ham og beder til ham. De er meget vel oplært i videnskabelig filosofi, men de forstår overhoved intet af åndelige ting. De giver deres hjerne næring, og deres sjæl dør af sult. Det er ikke hjernen, som kan tilfredsstille hjertet, men han, der har skabt dette hjerte; kun gennem bønnen lærer vi de åndelige tings virkelige værd at kende.

Paulus siger; Gud har oprejst os og sat os med ham i det himmelske i Kristus Jesus (ef. 2,6) han siger ikke; først efter døden, men allerede her i dette liv kan vi leve i det himmelske. Paulus var en bønnens mand. For at vort liv kan blive et bønnens liv, må vi leve i det himmelske allerede her på jorden, og så vil vi gennem bønnen blive frelst fra farer og fristelser. Jeg vil illustrere denne tanke ved en fortælling. For nogle år siden sad jeg en gang oppe på et af Himalayas bjerge, som var seks tusinde meter højt, da der pludselig udbrød et frygteligt uvejr. Først blev jeg forskrækket ved tanken om, at jeg var i fare og kunne blive knust af lynet, men snart så jeg, at uvejret rasede nedenunder mig. Jeg var i sikkerhed oppe på bjergtoppen, medens uvejret udfoldede sig op lynene knitrede nede under mine fødder. Og dette ord af Kristus kom mig i hu; jeg så satan falde ned fra himlen som et lyn. Så sagde jeg til mig selv; sådan er det for et Guds barn; når han er oppe på højden, helt nær ved den levende Kristus, magter satan intet overfor ham. Det er kun, når han stiger ned og

går bort fra Kristus, at fristelsen og synden kan få tag i ham. ; Gennem bønner holder vi os fjernt fra faren, og fristerens anstrengelser kan intet udrette overfor os.

Jeg spørger undertiden de kristne; hvorfor tror i på Jesus Kristus? Man svarer mig; fordi han er frelseren. Så spørger jeg; hvad bevis har i for, at han er frelseren? Men det står jo i bibelen! Så siger jeg; den kendsgerning, at der tales om Jesus Kristus i en bog, selv om det er bibelen, er ikke et tilstrækkeligt bevis, beviset må kunne findes i eders hjerte; det er der, I må kende ham, og så først vil det live virkeligt for jer, at han er frelseren. Vi bør gå til ham og bede til ham, for at han kan åbenbare sig for os, og vi kan lære ham at kende. Da jeg antog ham for en stor morallærer, tog jeg fejl; da jeg bad til ham, forstod jeg, at han virkelig er den sande, den eneste frelser.

Når der i vore dage er så mange nye lærere, er det fordi mennesker ikke kender Jesus Kristus, som alene kan stille deres hjertes trang. De tror på et eller andet, og når dette ikke længere tilfredsstiller dem, griber de noget andet og bliver dog ikke tilfredsstillet. Hvis vi vil lære noget om religionen, må vi gå til dem, som er specialister i religiøse spørgsmål, og som selv har gjort erfaringer. Vi kan ikke forlange, at en ingeniør skal vide besked om kirurgi eller at en kirurg skal kende maskiner. Hvad ved dogmatikere og filosoffer egentlig om Kristi guddommelighed? Gå til specialister i religion; mystikere, profeter, bønnens mennesker, de ved besked om, hvad religion er. Min religion er ikke afhængig af denne eller hin lærde, min religion er kun afhængig af Kristus selv. Når jeg tænker på dem, der kun er kristne af navn, bliver jeg bedrøvet. Hvis de kendte ham, ville de elske ham og følge ham. Der er mange, som kun kender ham fra teologien eller set fra et historisk synspunkt. De giver sig ikke tid til at leve med ham, derfor kender de ham ikke. Det er grunden til, at de benægter hans guddommelighed. Spørg dem, som har levet med Jesus Kristus, og hvem han er. Den levende Kristus har forvandlet deres liv på en så vidunderlig måde, at de allerede her på jorden lever i himlen. Han giver dem freden, den sande fred, fordi han er fredsfyrsten.

Mennesker har prøvet at fremme freden her i verden og få krigene til at høre op. Folkenes forbund har også gjort sig store anstrengelser, men folkenes forbund kan intet gøre, så længe der ikke er et hjerternes forbund, og dette forbund er kun muligt, hvis hjerterne gives til ham, som er hjerternes Herre. Alene i ham kan vi finde den virkelige fred. Vi kan ikke forstå de åndelige ting, hvis vi ikke tilbringer nogen tid i bøn og betragtning.

Der kan være pragtfulde fugle i luften og strålende stjerner på himlen, men hvis i vil have perler, må i dykke ned på havsens bund for at finde dem. Der er mange skønne ting i den ydre verden, men perlerne findes kun i havets dyb. Vil vi have åndens perler, må vi dykke dybt ned, d.v.s. vi må bede, så vil vi få de dyrebareste perler at se. Gud hjælpe os til at anvende tid til bønner, det er der vigtigste i vort liv. Kunde vi dog kun gøre os klart, at himmeriges dør åbnes med bønnens nøgle.

Jeg er ikke den eneste, som har fundet denne fred, der er tusinder andre i alle lande. Grib nu denne lejlighed. Gå til ham i stilhed, gå til ham, der vil velsigne jer, og i vil finde himlen på jorden.

GUDS BØRN

Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham, men så mange, som tog imod ham, dem gav han magt til at være Guds børn, dem som tror på hans navn (joh 1.11-12)

Da jeg for nogen tid siden var i Palæstina, fordybede jeg mig i tanken i alt det, som var sket der! At vor Herre der var kommet til sit folk, men af Israel ikke havde taget imod ham. De forstod ham ikke, de havde jo håbet, at han skulle befri dem fra det romerske herredømme, og da han ikke gjorde det, forkastede de ham. De kunne ikke begribe, at han ikke gav dem deres kongerige tilbage og skaffede dem friheden, men i stedet ville give dem et evigt rige, Gudsriget. Da jeg besøgte de hellige steder, måtte jeg tænke over alt dette. Jeg tænkte også på de vise fra østerland, der var kommet for at se ham. Disse vismænd havde været sandhedssøgere, mens han egne landsmænd korsfæstede ham.

Fra et synspunkt må man sige. Palæstina var hans land, og det folk, som boede der, var han folk. Og fra et andet synspunkt kunne jeg hævde. Også disse europæiske lande, hvortil jeg nu er kommet, er hans; thi de kaldes kristne lande. Og dog findes her mange, som ikke tror på Jesus, men har forkastet ham som deres

frelser, fordi de ikke forstod hans budskab. Men alle, som forstår ham og som tror på ham, dem giver han magt til at blive Guds børn. Og de vil erfare, hvilken stor ære det er at blive et Guds barn.

Da jeg vandrede omkring Genezareth sø, tænkte jeg på alle hans disciple, der havde boet her som fiskere i disse småbyer. De havde forladt deres håndværk og var fulgt deres Herre efter. Hvilken ære var et ikke blevet for dem! Verden har glemt mange store mænd, filosoffer og feltherrer, men disse fiskere vil aldrig blive udsløttet af menneskehedens erindring. Thi de er blevet sønner af kongen over alle konger, og derfor nævnes deres navne nu over alt på den vide jord.

Jeg kender en jævn mand uden særlig dannelse, der oplevede så vidunderlige ting, at mange iblandt eder ikke vil tro det. da denne mand, der var spedalsk, hørte om Jesus, ville han også se ham. Han spurgte præsten.

Hvor

opholder

Kristus sig? Jeg ville gerne se ham, for at han kan gøre mig rask! præsten svarede ham; du skal ikke blot bekymre dig om din legemlige spedalskhed, men også om din indre, åndelige spedalskhed. Men han troede på Jesus uden at diskutere videre derom. Under sygdommens forløb tørrede hans fingre hen og faldt af. Så måtte han forlade sit hjem, da hans slægtninge ikke længere ville leve sammen med ham. Udenfor landsbyen byggede han sig med stort besvær en lille hytte af tørt græs og ler. En nat, da han var meget nedslået, kastede han sig på jorden og begyndte at råbe til Jesus og bad; hvis det er din vilje, Gud så helbred mig. Han bad om, at Gud ville helbrede ham, ikke for hans legemlige sygdom, men for hans indre sygdom, synden. Efter nogen tids forløb var der en, som kom hen til ham. Han tænkte, det var en vandringsmand. Den fremmede trådte nærmere og bad ham om vand. Han svarede; jeg er spedalsk, og desuden kan jeg ikke tage kruset og øse vand op, for du ser selv, at mine fingere er visnet bort. Så hentede den fremmede selv vand i en lille skål og hældte det ud over den spedalskes hænder. Den spedalske gik løs på ham og ville til at skændte. Men pludselig genkendte han Herren. Og han så ham i sin herlighed. Han blev forfærdet og kunde ikke sige andet end; min Herre og Gud, jeg ville gerne tilbede dig. Men synet var allerede forsvundet. Derpå skyndte han sig til den nærmeste landsby, vækkede folkene, viste dem sine hænder og sagde, at han var blevet helbredt. Man spurgte ham forbavset; hvordan er det sket? Han gav stadig til svar; det var Jesus, som helbredte mig; han begyndte at fortælle andre, hvad Jesus havde gjort ved ham. Da jeg hørte derom, tænkte jeg; det er nok overdrivelse, jeg vil selv se efter; jeg gik til hans slægtninge og spurgte dem, om det var sandt. De svarede mig; ve ved ikke rigtig, hvordan det gik til, men han bor derhenne i den landsby. Der fandt jeg ham siddende under et træ, mange mennesker stod omkring ham, deriblandt flere lærde, som diskuterede med ham. De sagde; Jesus var ikke noget godt menneske. Han svarede jeg er en ulærd mand, jeg kan ikke diskutere ret meget med jer. Men et ved jeg, som er mig mere værd end al eders filosofi, nemlig at jeg var spedalsk, og at jeg blev helbredet. Det var den levned Kristus, der helbredte mig. Ingen kunne svar noget derpå. Man vidste jo, at hans fingre var tørret hen, og at de nu var raske. Den gang erkendte jeg, at de er Guds børn, som tror på ham. Jeg fortalte også denne mand om mine oplevelser. Sådant kan Kristus i de hedenske lande gøre store gerninger, fordi der er virkelig sandhedssøgere; men her i disse lande, hvor man har modtaget så mange velsignelser gennem Jesus Kristus, vanærer man ham. Før evangeliet nåede hertil, var her også vilde. Men kultur, civilisation og frihed er blevet jer til del gennem Jesus, og nu er man begyndt at forkaste ham. Man tror ikke mere på hans Guddommelighed, på hans frelsergerning og hans opstandelse. Næsten alle kristendommens sandheder er forkastet; det er et tydeligt tegn på, at vi er kommet ind i de sidste tider. Thi han er kommet til sine egne, og hans egne ikke tage imod ham. Den tid vil komme, da mange vil slå sig for deres bryst og sige; vi vidste ikke, at han var herlighedens Herre. Hvis vi ville tage os mere tid til bøn, ville vi kunne opleve, hvilken vidunderlig magt, Gud giver os. Jeg kender en røver, om hvem ingen håbede eller ventede, at han ville omvende sig. Mange gange blev han kastet i fængsel, men hverken regeringen eller hans slægtninge formåede at gøre et godt menneske ud af ham. Pludselig blev han led og ked af sit liv og begyndte at gøre bod. Han tænkte over døden og over det, som ville komme bagefter. På den egn boede der en bønnens mand. Til ham gik han, og han fortalte ham om Jesus. Da foregik der en mærkelig forvandling med denne røver. Ingen kunde forstå det.

Da jeg kom til den egn, fortalte alle mig om hans omvendelse og om den uudsigelige fred, der nu boede i ham. Jeg opsøgte ham og ville udforske denne fred. Han svarede mig; det er den store glæde, som jeg har oplevet. Ikke blot brave mennesker kommer i himlen, men også syndere. Jeg oplevede det største af alle undere på mig selv, og det er; sådan en synder som jeg kan opleve himlen allerede her på jorden. Når jeg beder, oplever jeg altid en vidunderlig fred. Jeg så tårerne strømme ned ad hans kinder. Han fandt ikke ord

for, hvad han følte. Tårernes sprog viste mig tilstrækkeligt, hvordan det stod til i hans hjerte. Han knælede ned ved siden af mig for at takke Gud. Den gang oplevede jeg atter, hvilken magt der er hos den levende Kristus, han der kan forvandle en stor synder til et helligt menneske. Der var en anden mand, som var en fjende af evangeliet, og ligesom jeg selv rev han bibelen stykker: men bagefter foregik der en mærkelig forandring med ham. Jeg var overrasket ved at mærke, at han her på jorden kunde glæde sig over himlen, Han ønskede at gå til Belutxhistan og prædike. Nogle kristne bad ham om ikke at gøre det, da han kunde være sikker på at blive dræbt. Han sagde, at det var umuligt, for den ild, der var i ham, kunde ikke kvæles. Han drog af sted. Hans fjender fangede ham og sagde til ham, at han hellere skulde holde op at prædike. Han svarede; nej, jeg kan ikke holde mig i ro; jeg kan ikke skjule det liv, som er i mig; jeg kan ikke lade være at prædike Kristus. De sagde derpå: hvis du ikke holder op at prædike, vil vi tvinge dig dertil. : han svarede” selv om I hugger mig i stykker, vil jeg ikke holde op; I kan dræbe mit legeme, men I kan ikke røre min sjæl: min munk kan I måske lukke, men mit blod vil tale. Hans ene arm blev hugget af på øvrighedens befaling. Han strakte den anden ud og sagde: lovet være Gud, det var disse arme, som brændte bibelen. Jeg er glad ved, at jeg er i stand til at vidne om Kristus. Hans ben blev hugget af under knæene. Han var døden nær. Gå nu som en hund, sagde de og drev ham af sted. De ramte ham med stene. Han gennemgik virkelige lidelser – voldsomme smerter, men dog priste han Gud. Jeg takker Gud, sagde han, at man kan føle glæde midt i disse lidelser. Hans ansigt var som en engels, og midt i sine lidelser bad han for sine fjender. En af dem, Dowthan Khan, som havde kappet hans hånd af, sagde; jeg ser noget i den arm, jeg huggede af. Jeg ser et andet liv, som jeg ikke kan hugge af. Noget inden i ham, som ikke tillader ham at fornægte det. de sagde, at manden var gal. Hertil svarede han; hvis det beror på galskab, så ville jeg gerne selv blive gal. En sådan glæde er ikke af denne verden. Manden døde med bøn og taksigelse på sine læber og fyldt af fred og glæde: men ved at give sit eget liv havde han givet en anden liv. Jeg mødte Dawthan Khan, og det var ham, som fortalt mig denne historie. Folk tror, at manden er død, sagde han, men det er han ikke, han lever, og jeg lever også. Himlen er ikke blot hinsides, men himlen er lige så vel her på jorden.

Der er meget godt at finde ikke blot i kristendommen, men også i andre religioner, men kun Kristus giver liv! Jeg fandt denne vanskelighed, og jeg spurgte mine lærere og vejledere. De ønskede bare, at jeg skulle øve mig mere. Det gjorde jeg. Jeg vedblev at gentage mine formler, men jeg fandt intet. Jeg troede, kristendommen var en falsk religion, fordi Kristus døde for at frelse andre. Hvordan kunde dette være muligt? Jeg undersøgte det teoretisk, men ikke praktisk, og jeg plagede missionærerne dermed, fordi jeg ikke kunde forstå, hvordan det var muligt for et menneske at frelse et andet. Da jeg selv omvendt, viste jeg, hvad liv er, men først der.

Buddha og Krishna kan give god lærdom, men det er kun i kristendommen, at man kan få livet. Gud vil ikke fri os fra lidelse, fordi han elsker os og ved, at lidelse er os gavnlige. Der var en mand, som stod og så på en silkeorm i sin cocon. Han så den kæmpe og slide i det. Den var i stor nød. Han gik hen til den og hjalp den ud. Den baskede lidt, men kort efter var den død. Han havde ikke hjulpet den, men ødelagt den. En anden mand så en silkeorm lide, men han hjalp den ikke. Han vidste, at denne kamp og strid var gavnlige for den, - at den fik stærkere vinger under denne proces. Den blev forberedt til livet udenfor. På samme måde hjælper smerte og lidelse i denne verden os til livet i evigheden.

Alene med forstanden kan vi ikke finde Kristus. Vi finder ham ikke i bøger. Religion er hjertets sag! Vi må give vort hjerte dertil. Så oplever vi hans magt, og så åbenbarer han sig for os. Alt for ofte nærmer vi os til ham, ikke for at tro på ham, men for at diskutere med ham. Alle, som virkelig søger ham, vil finde ham. Jeg har set mange mennesker, som i årevis søgte efter sandheden uden at finde frelsens vej. da de fandt Jesus, havde de alt. Hvor mange har ikke anstrengt sig for at finde en videnskabelig sandhed; ofte slår et menneskeliv ikke til. Når man ofrer videnskabelige ting så meget id, hvor meget mere skulde man så ikke tage sig for at udforske de dybere, åndelige ting. Man har ikke tid til bøn. Men da vil Herren heller ikke åbenbare sig for os. Jeg aflægger mit vidnesbyrd, fordi jeg er en synder, og Jesus Kristus alligevel frelste mig. Når han har frelst mig, der levede i de hedenske lande, kan han også hjælpe jer. Hvis vi venter, til vi får ham at se, vil det være for sent. Det er meget bedre at give ham vort hjerte nu, før han kommer. Så bliver vi Guds børn allerede her i dette liv. Thi hvis Kristus ikke kan åbenbare sig for os, må vi tilskrive os selv skylden derfor.

KRISTUS, VOR FORSONER

Kom i hu, at i på den tid, uden for Kristus, var udelukket fra Israels borgerret og fremmede for forjættelsens pagt, uden håb og uden Gud i verden. Nu derimod, i Kristus Jesus, er i, som fordum var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod (ef. 2, 12-13)

På grund af vore onde gerninger var vi skilt fra Kristus, uden håb og uden Gud. Der fandtes hverken trøst eller glæde for os. Da hændte det vidunderlige, at medens vi var i denne tilstand, kom Kristus for at frelse os, og denne forening med Gud skete i særlig grad ved korset. I stedet for en adskillelsens mur bliver vor Herre Jesu Kristus nu et bindeled og en forsoner med Gud. På korset pegede den ene hånd mod himlen. Denne blødende hånd viste, at der var givet soning, og ved hans blod blev der skiftet fred. Den anden hånd pegede mod synderne og betegnede, at menneskene nu atter kunde nærme sig himlen. Begge hænder fortalte det samme budskab. Med disse blodige hænder viser han os vej til Gud, idet vor frelse er blevet købt ved intet mindre end hans dyrebare blod. Når foreningen eller forsoningen er udført, er der ikke længere nogen adskillelse fra Gud; men det underlige er, at skønt dette er blevet gjort, er der dog så mange, som ikke modtager hans frelse.

Der er også skabt en anden forbindelse, som ikke fandtes tidligere. Han i os, og vi i ham; ikke den art af forening, som hinduerne kalder absorbtion. De taler om, at floden bliver absorberet eller forsvinder i havet. Vi forsvinder ikke, men vi får liv ved foreningen med ham. Luften betinger vort liv, men mennesket er ikke luften, og luften heller ikke mennesket. På lignende måde indånder vi Guds ånd, men vi er ikke Gud. Akkurat ligesom vi fylder vore lunger ved at indånde luften, kan vi indånde den Helligånd ved bøn. Det er ikke blot forening, men liv; og når vi har dette liv, ser vi Guds vidunderlige kærlighed. Vi ikke blot drages nær til Gud, men vi bliver forenet med ham, få liv i ham. Kristus kom, drevet af sin egen kærlighed og af fri vilje. Det var hans egen kærlighed, der fik ham til at ofre livet, og nu er det hans egen kærlighed, der søger at drage os nær til ham.

En fader havde to sønner, og han gav dem begge smukke nye klæder. En af drengene legede i snavset og ar klar over, at hans far ville straffe ham. Derfor var han bedrøvet over, hvad han havde gjort. Den ældre broder sagde; slå mig i stedet for min broder. Faderen svarede: jeg straffer kun ham, der har tilsølet sine klæder, og hvis du ønsker at blive straffet, må du tage de tilsølede klæder på. Da den anden broder hørte det, blev han bedrøvet og bad sin fader straffe ham – den virkelige skyldige. Resultatet blev, at den yngste broders hjerte blev forandret. Han forstod nu sin broders kærlighed og sin faders retfærdighed. Sådan led vor Herre Jesus for os og nedbrød adskillelses mur. Skønt han døde, er han ikke død. Han lever. Hvis han ikke levede, stod jeg ikke her og talte til jer om ham. En mand, som rejste og så Muhammeds og mange andre grave, kom også til den hellige grav i Jerusalem. Der var en vidunderlig forskel. Jesu Kristi grav var åben og tom. De andres var lukkede og indeholdt, hvad der var blevet tilbage af deres døde. Men Kristus er opstanden. Han lever, og i ham kan vi finde lig og glæde.

Side 31

Da jeg var hindu og levede i min gamle religion, troede jeg, at jeg vidste noget om Gud men da jeg fik at vide, hvad Kristus har gjort og kom til at tro på ham som min frelser, så fandt jeg virkelig glæde og fred. Jeg følte mig som duen i Noahs ark, der ikke fandt hvile noget steds og derfor søgte tilbage til arken og fandt hvile der. Men straks derpå kom jeg i tanker om, at jeg burde vedkende mig Kristus ved dåben. Da jeg tænkte derover, så jeg, at jeg ved at gøre dette ganske sikkert ville møde megen forfølgelse og blive jaget bort fra slægt og venner og miste al min ejendom og alle de behageligheder, jeg nu nød. Efter mange tanker og overvejelser besluttede jeg at adlyde befalingen i min sjæl ved at drage til et afsides liggende sted og modtage dåben der, for da senere at vende hjem og leve et stille liv som kristen i bøn og bibelstudium. På den måde kunde jeg vedblive at nyde glæderne ved mit hjem, mine venner og min ejendom. Men medens disse tanker dvælede i min sjæl, forsvandt al min fred, og jeg følte ikke længere nogen salighed ved tanken på Kristus. Så los jeg mig offentlig døbe og mistede alt for Kristus. Hjem og ejendom, slægt og venner, alt blev berøvet mig, men jeg følte en sådan fred og salighed i min sjæl, at jeg regnede det alt sammen for intet. Jeg fandt, ved virkelig at bære korset, den fred, som Kristus har lovet, og den har aldrig siden forladt mig. I min svaghed skammede jeg mig ved at tale om Kristus; men da jeg tog korset op med dets kraft og mod, blev det for mig, i stedet for at være en skam, en stor ære at prædike Kristus. Jesus Kristus vil ikke blot

tilgive, men han vil os et nyt liv, ikke gennem en ny undervisning, men ved selv at leve i vore hjerter. I vore dage er der mange, som ikke tror på forsoningen, fordi de ikke har erfaret frelsen i Jesus Kristus. De, som har gjort denne erfaring, ved, at det nye liv i Kristus netop er en virkelighed. For nogle år siden var jeg på en stor rejse. Jeg talte om Jesus Kristus og om frelsen ved hans død. Folk sagde til mig: det er umuligt, at mennesker kan blive frelst ved et andet menneskes død: en mand udbrød: jeg ved, at det er sandt, at det er muligt. Jeg troede, at han var kristen, men han vidste aldeles intet om Jesus Kristus. Det overraskede mig, og jeg spurgte ham; hvordan går det til, at de tror, at vi mennesker kan blive frelst ved et andet menneskes død? Fordi jeg har oplevet det. han fortalte mig, at da han for tre måneder siden var på en tur i bjergene, var han styrtet ned. Hele mit legeme var som sønderlået, mit blod strømmede ud til alle sider, jeg var lige ved at dø. Min fader førte mig til en læge, som sagde; jeg kan intet gøre for ham. Hvis han havde brækket benene, kunne jeg have sat dem sammen, hvis han havde en sygdom, kunde jeg give ham medicin, men han har mistet alt for meget blod. Blodet er nødvendigt for at kunne leve; hvis vi mister vort blod, sætter vi livet på spil, og jeg har ikke noget blod at give ham. Men fader sagde; kan der da slet intet gøres for ham? Der er kun en ting. hvis der findes en, som er villig til at give sit blod for ham, kan jeg redde ham. Min fader havde en så stor kærlighed til sin søn, at han var rede til at ofre sit blod. Man åbnede altså en af hans årer, og faderens blod blev ledet over i sønnens legeme. Min fader var en gammel mand, han døde, men hans søn blev frelst og skylder ham tak derfor. Min fader døde for mig, han elskede mig med en så vidunderlig kærlighed, at han gav sit liv for at frelse mit!

Så gav jeg mig til at fortælle ham om Jesu Kristi offerdød. Det forstod han. Ligesom du faldt i bjergene og mistede dit blod på grund af dine sår, på samme måde falder vi i helliggørelsens bjerg på grund af vor synd og mister derved vort liv. Vi mister vort åndelig liv ved syndens sår, men Kristus er død på korset. Hans blod er udgydt for dem, som var ved at dø.

De, der giver ham deres hjerte, får nyt åndeligt liv, de ved at Jesus Kristus kom til verden for på lignende måde at frelse syndere. Når de er frelst, så får de kærlighed til deres brødre. Gud er kærlighed. Når vi er frelst, føler vi trang til at hjælpe andre. Det er derfor, at Guds børn i mange lande sender missionærer ud. Hvis vi ikke føler os tvunget til at hjælpe vore brødre, gør vi ikke vor pligt. Kristus er kommet ned fra himlen for at frelse os. Hvis han var blevet i himlen, ville vi have været fortabt. Hvis vi er egoister, og lever under gode forhold uden at være urolige for de andre, så har vi ikke taget imod den undervisning, som Jesus har bragt os, da han steg ned fra himlen. Jeg er kommet til at tænke på, at der egentlig ikke er noget land, der kan kaldes kristent, men at der overalt findes sande kristne. Hvor som helst jeg møder sådanne kristne, er jeg lykkelig ved at være sammen med dem. Deres land, deres sprog er forskellig fra mit, men når jeg møder dem, føler jeg mig midt imellem brødre og søstre, fordi de også har fundet den sande religion. Vi er ét i Kristus. Når jeg er sammen med mennesker, som ikke er troende, føler jeg mig altid som en fremmed iblandt dem, thi høflighed er ikke kristendom., dannelse er ikke det samme som et kristent liv, thi det findes kun i Kristus. Dannelse og udvikling kan nok nå til et vist resultat med ikke troende. Men når Kristus er i eder, så bliver eders liv forvandlet!

En af mine venner, en meget lærd og kog mand, har fortalt mig ud fra sin erfaring; jeg føler en så vidunderlig glæde, at det ikke er mig muligt at få andre til at fatte den.; Jeg så tårer i hans øjne. Den glæde, som han havde følt, kunde ikke udtrykkes i ord, men kun gennem tårernes sprog.: der findes ikke noget sprog i verden, som kan udtrykke deres fred og deres glæde, men jeg forstod det ved deres tårer. Kristus alene, fredsfyrsten, kan give denne fred; sagde jeg så til ham.

Gud hjælper os til at ville give noget til andre. Lad os ikke tænke; jeg har kun lidt, der er ikke noget at del med andre.: brug Jeres kundskab, jeres uddannelse og jeres kærlighed såvel som jeres penge i Kristi tjeneste, så vil i modtage større og større velsignelser, og Kristus vil være med jer alle dage. Endnu et ord, og jeg skal slutte. Da jeg blev kristen, måtte jeg forlade alt. Jeg gav slip på en broder og en søster, men jeg har fået tusinde i Kristus. Jeg forlod det legemlige velvære, men jeg fandt en åndelig glæde, som jeg ikke engang havde drømt om tidligere. Jeg har gjort den erfaring, at når vi gør noget for Kristus, vil vi modtage hundrede gange mere af ham. Lad os altså være med til at arbejde for vor frelser og hjælpe vor næste. Kristi blødende hænder er udstrakt mod hver eneste af eder. Måtte i alle af Guds nåde blive frelst ved ham.

VED JESU FØDDER

Men et er fornødent. Maria har valgt den gode del, som ikke skaltages fra hende (luk. 10, 42)

Maria sad ved Jesu fødder. Sådan kan vi også sidde ved hans fødder og lære af ham. Mange kristne i vore dage lytter ikke til Jesus ord. De kommer på en vis måde til ham, men verdens synd indtager den plads, som Jesu undervisning skulde have. Det er ikke det, at de ikke føler trang til de åndelige ting, men de tænker på det jordiske. Når de jordiske ting svinder hen, vil alt, hvad de har, være forsvundet. Men hvis de higer efter de himmelske ting, så vil de se, at de varer ved.

Engang jeg var oppe i bjergene, mødte jeg en ung pige. Hun var åbenbart af god familie og var på pilgrimsfærd. Hun havde bare fødder, og de blødte. Jeg sagde til hende; hvorfor gør du dig livet så svært? Hun svarede; jeg søger efter hvile og fred, derfor er jeg draget ud på denne pilgrimsfærd, og jeg håber at opnå noget, når den er bragt til ende. ; jeg sagde til hende, her finder du det ikke. Hun sagde; hvis jeg ikke finder det her, vil jeg drukne mig i floden. Jeg så, med hvilken alvor hun søgte frelse, og hvad der slog mig var; her er en hindu, som for alvor søger befrielse, mens vore kristne søstre er ligegyldige.

Kristne er ikke besiddere af frelsen, alene fordi de har kristne forældre, eller fordi de har kristne privilegier, selv om også mange er tilfreds med at være kristne af navn. Denne unge pige vidste, at hun ikke havde frelsen, men hun var ivrig efter at få den. Hun fandt den ikke på sin pilgrimsfærd, men en missionær udlagde sandheden for hende, og da hun fandt Kristus, følte hun en glæde som aldrig før, og hun sagde; jeg har fundet en sådan fred, at jeg er villig til at give mit liv for ham. ; da jeg senere mødte hende, blev jeg forbavset over t mærke, at hun var så fyldt af fred og glæde, og hun sagde; nu har jeg fundet den gode del, som ikke skal tages fra mig; lad dem kun dræbe mig, de kan dog ikke tage denne vidunderlige oplevelse fra mig;. Jeg er meget bedrøvet over at finde så mange bekendende kristne, som ikke har gjort den samme velsignede erfaring. ÅH, om dog alle de, som kaldes kristne, måtte være besiddere såvel som bekendere!

Jeg var vis på, at hun havde opnået det, som mange kristne ikke er i besiddelse af; og jeg blev overbevist om, at de, som for alvor søger også vil finde Kristus. Vidste de dog bare, hvad Kristus er villig til at give, så ville de i sandhed hige derefter. En anden gang mødte jeg, ligeledes i bjergene, en mand, som fortalte mig sin vidunderlige historie. Han havde også søgt freden i buddhismen og hinduismen uden af tinde den. En dag lukkede han sin dør og greb en skarpsleben dolk for at dræbe sig selv. Han sagde; der er ingen Gud. Jeg har gjort alt hvad der stod i min magt for at finde ham, og han har ikke svaret mig.: lige i det øjeblik, da han skulde til at skære halsen over på sig selv, så han en mand, som stod tæt ved døren, en mand med et ganske almindeligt ydre. Denne mand sagde til ham: jeg ed, at du har gjort alt, hvad du har kunnet for at finde hvile for din sjæl. Kom med mig: han førte ham til Tibets grænse; der var en flod, og han bad ham vente tæt ved denne flod. Ti kilometer derfra levede der en enfoldig kristen, som den ubekendte gik hen for at hente. Og den kristne tænkte; denne mand er uden tvivl en ven af ham, der søger sandheden, og til hvem han vil føre mig; den anden har måske hørt tale om mig og har ønsket at se mig; buddhisten på sin side tænkte; den mand, som førte mig herhen, er vel en ven af denne kristen: men hverken den ene eller den anden vidste, hvem den mystiske mellemmand var.

Så begyndte den kristne at tale til buddhisten om evangeliet. Pludselig blev denne grebet af bevægelse. Det var Helligånden, som arbejde på hans sjæl. En fuldkommen ny fred fyldte ham, og han kunde ikke lade være at bekende det. og da han havde gjort noget mere fremskridt i kundskab om evangeliet, sagde den kristne til ham.; nu må du døbes, lad os gå ned til floden; men først vil vi sammen opsøge ham, som har ført mig til dig. De gav sig til at søge efter ham, men manden var forsvundet. Så forstod de, hvor vidunderlig virkelig Herrens løfter er: sandelig, denne mand havde søgt sandheden, og Herren havde ledet ham til den. Se kun, hvorledes de, der søger, ledes til at finde!

Der var en anden ung pige, som arbejde i et værelse. Hun fandt nogle spindelvæv og tænkte.: åh om mine synder kunde tages bort ligesom disse spindelvæv: å hørte hun en stemme, der sagde, at ederkoppen selv måtte fjernes, d.v.s. at hun måtte omvende sig, og da hun bad om nyt liv, fik hun det. tidligere var hendes fristelser som stene, der trak hende nedad, men efter hendes omvendelse blev netop disse stene trappetrin op til himlen, som førte hende bort fra kærlighed til de jordiske ting.

Kristus er kommet for at give os den del, som ikke skal tages fra os. Men ofte forlanger vi timlige velsignelser. Det ønskede jeg også tidligere, men da jeg fandt ham, fandt jeg den fred, som verden ikke kan give, og jeg talte til min egen søster derom. Hun græd, da hun så mig gå barfodet omkring, men jeg fortalte hende, at det gjorde jeg frivilligt, og det gav mig fred og glæde, som ikke var af denne verden, og medmindre hun valgte at tjene min Herre, kunde hun ikke vedblive at være min søster i ordets egentlige betydning. Hun spurgte; hvem er da dine søstre? Jeg sagde; de kristne; og hun sagde: se bare, hvor de sætter pris på juveler, moder og selskabelighed og slet ikke på det, der hører Gud til. De giver de legemlige ting førstepladsen, og Gud får så den anden plads. Ingen bibel, ingen bøn, og hun sammenlignede sit eget alvorlige liv med deres. Hun vågnede ved daggry for at holde sin andagt og opfylde de religiøse ceremonier. Jeg svarede jeg kan kun tale ud fra mi egen personlige erfaring om, hvad jeg fandt i hinduismen, og hvad jeg fandt hos Kristus.

Men ak, er det ikke sandt, at der er såkaldte kristne? Hvis de beder i flere minutter, så er de trætte, hvordan skal de kunne håbe på at tilbringe en evighed med uophørlig bøn?

Mennesker kommer ind i kirken og ser på deres ur, om præsten bruger nogle få minutter ud over den ham tilmålte tid! Hvis de ikke nu fryder sig over Gud, hvordan kan de så være beredt til og tilfredse med senere i en evighed at prise ham?

Maria sad ved Jesu fødder og ønskede kun at lære om himmelske ting, og Jesus sagde, at det var den de, som ikke skulde tages fra hende. Vi må først bede om dette, så vil alt andet gives os i tilgift.

FRELSENS DAG

Se, nu er det en velbehagelig tid, nu er det frelsens dag (2. kor. 6,2)

Når vi undersøger andre religioner, finder vi ikke sådanne ord. De findes ikke i hinduismen. Den siger, at man skal arbejde hårdt og længe, så vil man opnå frelse. Andre religioner siger; så mange gange må du fødes, og så vil du finde frelse; i buddhismen hedder det: dræb dit ønske, og når der ikke mere findes noget ønske, vil du opnå frelse.

Alle andre religioner tilbyder frelse engang i fremtiden, men Kristus siger nu.

Det videste den mand, som skrev ovenstående linjer, af erfaring. Havn havde været Kristi fjende, så han kendte deres sandhed. Også jeg var hans fjende, men også jeg kender nu sandheden. Når vi fristes, har vi lyst til synden, men når vi er frelst, har vi magt til at besejre fristelsen. Under forfølgelse vil man komme til at opleve en særlig glæde, ja salighed. Frelsens time er altså ikke en gang ud i fremtiden, men i dette liv. Men, først er omvendelse nødvendig, det er den nye fødsel til retfærdighed. Hvis vi udnytter lejligheden, så vil vi erfare, hvad virkelig frelse er; men hvis vi forsømmer den, er vi ikke vise på at få en anden lejlighed, og så vil vi i fremtiden få evig straf

Når vi hører disse ord, er vi måske tilbøjelige til at tænke, om det er retfærdigt, at vi få evig straf, hvis vi synder i ti eller tyve år. Men erfaringen lærer os, at det er retfærdigt. Hvis det ikke var retfærdigt, havde det ikke været nødvendigt for Kristus at komme til verden. Når vi begynder at begå synd og fortsætter dermed, straffer Gud os ikke. Idet vi fortsætter, bliver synden en vane for os, og vanen er ens anden natur. Gud griber ikke ind, når vi synder, men først når vi ikke er i stand til at blive helbredet derfor.

På samme måde vil vi ikke, når vi er i helvede, være i stand til at blive helbredet. Synden er blevet vor anden natur; det er umuligt at helbredes derfor. Hvis vi virkelig forstår syndens natur, må vi vide, at straffen er retfærdig. De, som ikke kender syndens natur, vedbliver med at synde og siger: Gud er kærlighed; men når den onde natur en gang har dannet sig, er det umuligt at forandre den.

Jeg så en spedalsk i et hjem for spedalske. En af hans slægtninge kom for at blive hos ham. Han vaskede hans sår og han var hos ham bare fire fem dage; men denne mand fik spedalskhed og vedblev at være spedalsk hele sit liv igennem. Er det retfærdigt? Siger vi. Her var han kun nogle få dage sammen med den spedalske, og dog måtte han lide derfor hele sit liv igennem. Sådan er det også med synden, den er kun langt værre end spedalskhed. Når en mand en gang har fået spedalskhed, bliver den i hans legeme. Hvis han ikke havde noget legeme, ville han heller ikke være blevet spedalsk. Så længe som der findes en sjæl, vedvarer sjælens spedalskhed – synden. Det er ikke Kristus, som kaster os i helvede, med det er vor egen synd.

Det findes intet helbredelsesmiddel for legemets spedalskhed, men Kristus kan helbrede os for sjælens spedalskhed. Derfor siger Kristus: nu er det en velbehagelig tid: senere vil der ikke blive tilbudt os nogen lejlighed. Hvis en synder dør, vil han vedblive at være en synder; hvis en mand ønsker at blive frelst, så må han frelses i denne verden. Lad os se på en slange; den afkaster sin ham mange gange, men til trods derfor får den dog stadig igen en ny. Det er det samme med synden, den kommer altid igen. Vi kan også anvende eksemplet med sommerfuglen. Når den er i puppe tilstanden, møder den modstand, men ved at overvinde den bliver den en sommerfugl. Hvis du ønsker at blive renset, kan det kun ske i denne verden og kun ved hans nåde. Kristus siger nu og ikke senere hen.

Den eneste mulighed, som gives et levende væsen, findes her i denne verden og ikke, når man er kommet ud af den. Derfor er et nu tiden til at få varme fra den hellige ånd og blive forvandlet. Folk siger. Hvor er en? Hvorfor ser vi den ikke? Selv om de så den, ville de ikke tro på Helligånden. Vi kan ikke se smerte, men vi kan føle den. Vi kan ikke sige, om smerte er bred eller smal, sort eller grøn. Det er til ingen nytte at sige; medmindre jeg ser smerte, kan jeg ikke tro på den. Vi kender den af erfaring, sådan kan vi heller ikke se, at den Hellige Ånd kommer til os, men vi kan føle ham. De, som har givet Kristus hele deres liv, de kender åndens sødme og dens glæde. Der er nogle mennesker, som når de bliver stillet ansigt til ansigt med kaldet, siger at de må tænke over det og tage bestemmelsen i morgen. Måske får de slet ikke en anden mulighed.

Der var engang en mand, som hørte, at en dame var død. Hendes slægtninge ønskede at begrave hende, men de kunne ikke finde nogen præst, som ville foretage begravelsen. Til sidst gik de til den lægemand og ville have ham til det. Han sagde ja. Da han var på vej derhen, var der en indre stemme, som sagde til ham; hvis din time kommer, er du så beredt? Denne mand sagde; jeg vil gå hen og begrave denne dame, og så vil jeg angre”

Han red hen for at begrave damen, om mens han red, stejlede heste⁴, han faldt af og knækkede halsen. Imidlertid fandt man, at damen ikke var død, hun var kun besvimet. Hun blev taget op af kisten, og den mand, som var draget hjemmefra for at begrave hende, blev lagt ned i den. Han var på vej for at begrave en anden og anede ikke, at han selv skulle begraves. Han lyttede ikke til Guds røst. Han opsatte angre, og han fik ingen tid til overvejelse.

Derfor er det, at de, der ligesom Paulus kender det menneskelige livs skrøbelighed af erfaring, siger nu. For at nævne et andet eksempel: en mand, som har drukket gift. Såfremt den bliver fjernet straks, er alt godt; men hvis giften er begyndt at virke, så er døden vis.

Synden virker på lignende måde. Ikke blot de offentlige synder, som vi søger at skjule, store og mægtige synder, men også de små synder fremkalder død og viser sig at være skadelige. Synden trænger ind på en underlig uforståelig måde, og så virker den som en gift. En mand lugtede til en henrivende blomst. Den havde en fin duft, men uden at ane det indsnusede han en farlig kim. Nogen tid derefter fik han af og til smerter, men senere hen blev smerten vedvarende. Alle midler blev forsøgt, men uden held, og til sidst blev han syg og døde. Lægerne undrede sig derover og ønskede at kende dødsårsagen. De åbnede hans pandeskal og fandt en stor orm. Den lille kim var kommet ind og var vokset. Den havde fået næring af hjernen og var blevet større og større, og manden døde deraf. De kunne ikke begge leve, enten måtte ormen dø og manden leve, eller manden måtte dø og ormen leve. Det begyndte med en ren ubetydelighed – med en henrivende blomst. Det er det samme med synden, den kommer ind i organismen, lidt efter lidt kommer den ind i sjælen, og resultatet deraf bliver døden.

Synd og liv kan ikke trives sammen derfor - nu er det tid!

Ved Guds hjælp skal det onde dø og vi leve. Nu er det tid at dræbe kimen. Måske beder vi, men vi må angre, og dog siger vi; Fader, giv os strømme af velsignelse: disse strømme kan kun komme, hvis vi har sluppet synden. Mange siger: jeg beder så meget, og dog bliver jeg ikke velsignet:.

Det er vor egen synd, som er os en hindring. Engang da jeg rejste i Tibet, så jeg en stejl klippe. Den var meget høj. Der var marker på den ene side, men de var alle visne. På den anden side var de grønne. Jeg spurgte folkene, hvorfor det var sådan og de fortalte mig, at regnen kun faldt på den ene side og ikke på den anden. På samme måde forholder det sig med velsignelserne. De kommer fra Gud, men på grund af det høje syndens bjerg falder velsignelserne ikke ned. Derfor er sand anger nødvendig, det er også af barmhjertighed, at Gud ikke giver alle velsignelserne på én gang.

Vi læe⁴, at apostlene bad ti dage, før de fik velsignelsen. Det var, fordi deres hjerter ikke var beredt. Gud er villig til at velsigne os, men vore hjerter må først være beredt til at modtage velsignelsen. Kristus siger, at ny vin ikke skal hældes på gamle læderflasker, thi så vil læderflaskerne sprænges. Derfor skal nu vin kommes på nye læderflasker. Hvis vi får disse velsignelser, når vi ikke er forberedt, vil det blive til vor egen ødelæggelse og skade. Derfor må vi have et nyt hjerte til nye velsignelser. Mennesker forstår kun sjældent forskellen mellem himlens glæde og denne verdens glæde. Jeg har set Kristi magt. I mit hjem med al dets luksus så jeg den ikke, men efter at jeg var blevet en af Jesu efterfølgere, fandt jeg glæde, selv midt under forfølgelse, en sådan glæde, som jeg ellers intetsteds havde fundet. Når den store sorg kommer, der er nogle kristne, som mister deres glæde. Derfor tror de, at der kun er glæde i himlen, men glæden ved himmeriges rige begynder allerede hr. vi oplever den her i dette liv. Skønt vi ikke ser Jesus med vort legemlige øje, kender vi ham dog af erfaring. Gud give os nåde til at gøre denne erfaring. Sandelig, frelsens tid er kommet. Lad os ikke være uvirksomme og sløve, men modtage Kristus, mens han er hos os, så vi må leve med ham i evighedens evighed.

FRELSE FRA SYND

Han vil frelse sit folk fra deres synder (matt. 1,21)

Jesus hader synden, men han elsker synderen, derfor vil han frelse dem fra deres synd. For at nå dette mål giver han dem ikke blot sin lære, men han ofrer sit liv for dem. Mange lærer her i verden har givet gode lærdomme, men livet har de ikke ofret. Gud, som er kærlighed, giver altid overdådig rigeligt. Han tilgiver synden, men tilgivelse er endnu ikke fuld frelse. Fuld frelse er tilgivelse af synden og frihed fra synd. Derfor giver Gud begge dele, tilgivelse og frihed, og det strå til os, at vi lader os begge dele give ved Jesus Kristus, vor frelser.

Man kan godt modtage syndernes forladelse og dog dø i synden, hvis man ikke lader sig frigøre fra den. Og der findes virkelig syndere, som efter at de har fået tilgivelse for deres synder, dør i dem, fordi de vedblev at leve i dem. Det bærer de selv alene ansvar for. Thi Kristus vil ikke blot tilgive en synder hans synd, men vil også frelse ham fra syndens magt, befri ham.

En mand oppe i himalajas bjerge blev sindssyg som følge af en langvarig sygdom. En dag kom en slægtning og ham på besøg og satte sig ved siden af ham. Pludselig tog den syge en skarp kniv og skar halsen over på sin gæst, så at han døde. Moderen blev sat i fængsel og skulle efter lands lov og ret dømmes til døden ved hængning. Fordi han havde taget en andens liv skulle han på retfærdig vis bøde med sit eget liv. Men hans slægtninge bad kongen, om han ville tilgive den ulykkelige, fordi han ved sin lange sygdom havde mistet forstanden og derfor var utilregnelig. Kongen, der var retfærdig og velvillig, opfyldte deres bøn og gav befaling til at sætte den fangne i frihed., den dømte var således benådet, men hans sygdom tog pludselig en ondartet vending, og allerede dagen efter blev han offer for den. Skønt han fik tilgivelse for mordets synd, måtte han dog dø. Men da hans forbrydelse kun var en følge af hans sygdom, så ville virkelig frelse for ham kun have bestået i helbredelse af hans sygdom. Denne helbredelse blev ham nægtet, derfor måtte han dø, skønt kongen havde tilgivet ham. Sådan gives der mange mennesker, som ganske vist har modtaget tilgivelse for de synder, de har begået, men dør af syndens sygdom, der bor i dem. Derfor er det frem for alt nødvendigt, at vi lader os frigøre fra syndens fordærvelige magt, fra syndens herredømme.

Kristus er netop kommet til verden for at skaffe os denne frihed. Og hun, hvis vi virkelig lader ham give os den, bliver vi frelst fra vore synder. Mange mennesker lever på dette punkt i en vildfarelse. De mener, at når

deres synd er dem tilgivet, er de frelst, medens der i virkeligheden ikke findes nogen frelse for dem, så længe de ikke lader sig befri fra deres syndige natur.

Gud er kærlighed. Og hans kærlighed viser sig netop deri, at han giver os lejlighed til anger og sindsforandring. Men i stedet for at føle sorg over synden og skille vort hjerte fra den, fortsætter vi hårdnakket med at øve synd. Derfor må vi ikke forbavses, når Guds tilgivende og frelsende kærlighed til sidst forvandles til straffende retfærdighed. Der var engang en anden konge, en hjertens god, vis mand. Hans kærlighed gjorde et dybt indtryk på alle, som han kom i berøring med.

En dag, da han kørte gennem en af gaderne i sin by, stødte han på en skare mennesker. De føre en mand med sig, som havde stjålet noget. Straks bragte man misdæderen for kongen og forlangte, at han skulle tilbørlig straffes. Men kongen sagde; jeg færdes ikke her som dommer, og manden er sandsynligvis endnu aldrig blevet offentlig straffet, derfor tilgiver jeg ham for denne gang. : han formanede tyven til i fremtiden ikke mere at stjæle og lod ham frit gå.

Manden glædede sig over at slippe uden straf, men den lejlighed, som her blev ham tilbudt til at blive en ærlig, god man, benyttede han kun dårligt. Han vedblev at stjæle og begik til sidst et mord.

Atter blev han grebet og ført frem for den gode konge, der nu sad som dommer i retslokalet, og fordi den anklagede ikke havde givet agt på kongens velmente og alvorlige advarsel, blev han dømt til døden og hængt. Forbryderen havde sikkert nok regnet med, at kongen atter ville tilgive ham ligesom første gang. Men han tog fejl. Det hænder ganske vist, at folk synder dag efter dag, uden at Gud straffer dem efter fortjeneste. Men det sker kun, fordi Gud i sin kærlighed vil gie dem tid og lejlighed til at angre og opgive deres synd. Han ville gerne have, at de skulle gå i sig selv og omvende sig. Når de dog lader lejligheden gå unyttet hen, når de i stedet for at omvende sig fortsætter med at gøre det onde og forhærder deres hjerte, vil dommens time snart opgå over dem. De og vi alle vil engang blive stillet for Kristi domstol. Nogle syndere vil så måske tænke, godt, at Jesus Kristus er dommer, han er jo den forløser, den frelser, som gav sit liv for syndere, derfor vil han frikende os. Men de svæver i vildfarelse, thi da vil det ikke mere være muligt for dem at blive frelst.

Det er synden selv, der virker som straf i den synder, der lader den herske i sig. Judas iskariot hængte sig selv. Det var hverken Kristus eller en af hans disciple, det var hverken dommeren Pilatus eller Gud selv, der dræbte ham, han dræbte sig selv ved at hænge sig. Han døde i sin egen synd. Det samme vil være tilfældet med mange syndere.

Det så Gud forud, og derfor kom han til jorden som menneske. Han ville frelse synderne, og endnu den dag i dag er hans vilje rettet mod deres frelse. Men hvor mange af dem finder ikke i den grad behag og glæde i deres synd, at de ikke vil opgive den. Hvor mange fortaber sig ikke i den grad i nydelsen af verden og dens lyst, at de ikke kan løsrive sig og i letsindighed sætter deres sjæls liv på spil. Jeg har set, at store syndere kan blive frelst. For få år siden hørte jeg om en forbryder. Der omvendte sig til Kristus af hele sit hjerte. Han var den sidste, om hvem man skulle vente, at han blev kristen. Men da han lærte Jesus Kristus at kende og kunne se, hvilken ødelæggelse synden havde anrettet i hans liv, blev han det alligevel. Og han nøjedes ikke med at modtage syndernes forladelse, men hengav sig helt til sin herre for at følge ham efter. En sådan omvendelse kan hverken finde sted på en overordnet befaling eller ved en lærers undervisning; kun Kristus, det har givet sit liv for os, kan udvirke den.

Kun Kristus kan frelse en synder, var han end den fornemste af alle syndere. Og han gør det på en vidunderlig, hemmelighedsfuld måde, som kun den kan forstå, der har oplevet herrens frelsende magt på sig selv og stadig oplever den på ny.

I en have så jeg, at der stod en tjørn, der bar gode frugter, og jeg spurgte gartneren, der passede den, hvordan det var muligt. Han fortalte mig, at han havde indpodet en ædel pødekvist i træets stamme, den var vokset, tornene var lidt efter lidt forsvundet, og nu bar de ædle grene ædle frugter.

Denne begivenhed anskueliggør for mig det frelsesværk, som Jesus udretter i os. Ligesom den ædle pødekvist tilfører tjørnens stamme nyt liv og forvandler den til en ædel, frugtbærende vækst, således fører han sit nye liv ind i vort; han lader ligesom sit blod strømme gennem vort hjertes årer og blodkar og forvandler os derved til nye mennesker, i stand til at frembringe troens frugter. Og frugterne vil vokse frem i

samme grad, som det gamle livs torne forsvinder, og det nye liv vinder skikkelse. Dette, at Kristi liv går over i synderen, er uforståeligt for dem, der kun regner med forstanden.

Også i mit liv gaves der en tid, da jeg ikke kunne forstå det, fordi jeg ikke troede. Jeg ville ikke tro, at et menneskes liv kunne blive fornyet fra grunden af igennem Kristus. Men efter at Jesus Kristus nu er trådt ind i mit liv og har bragt freden til mit hjerte, der før var fuldt af ufred og tvedragt, efter at han har opslået sin bolig i mig og har skænket mig troens og kærlighedens nye kraft, ved jeg, at Kristus skaber nyt liv i et menneske.

Han har indpodet sig som den ædle kvist i mit livs stamme og har frembragt et nyt træ. Eller – ved en lille forandring af billedet – jeg er blevet indpodet i ham, ligesom den vilde gren i den ædle stamme, for at en Guddommelig livskraft også skulle gennemstrømme mig og frembringe troens gode frugter. Og det er netop mit vidnesbyrd, jeg er ved troen på Jesus Kristus blevet indpodet i ham og er derved blevet et nyt menneske. Derfor kan jeg også forstå, hvad det betyder at blive født på ny. Det betyder, at optage Kristi livskraft i sig, ligesom tjørnen optager den nye ædle fredens livs saft i sig og derved bliver et nyt træ.

Det betyder at optage i sig ikke blot hans ord, hans lære, men også hans blod, d.v.s. kraften fra den død, han led for os på korset. Dette budskab er ganske vist en dårskab for denne verdens vise, men for dem, som tror, er det en Guds kraft. Og det formår at føre dem, der har erfaret denne kraft, dybere ind i erkendelse og oplevelse af åndelige ting. Kristendommen forekommer mange mennesker at være hård og hensynsløs, netop fordi man kun kan erfare Kristi livs fornyende kraft, når man er rede til at lade det gamle livs synd fare.

Hvis disse mange kun ville trænge dybere ind i det kristne liv, så ville denne tilsyneladende hårdhed svinde bort for dem. De ville få kristendommens skønhed at se og spore den glæde, som den skaber. Men fordi de bliver stående ved dens ydre side, kan de ikke finde sig i dens livs krav. Fordringerne som selvfornægtelse og om at bære sit kors synes dem for hårde. De tager anstød deraf, og det bliver dem til fald. Da jeg for første gang fik en valnød i min hånd, troede jeg, men kunne spise den som et æble. Jeg bed i dens yderste grønne skal, men den var så bitter, at jeg straks kastede nøden bort.

Da jeg dog ville se, hvad der vel kunne være i frugtens indre, tog jeg atter nødden op og åbnede den. Men den faste træagtige skal under den grønne knuste jeg og fandt i dens indre den velsmagende kerne. Således har kristendommen et ydre, bittert dække, og dette alene er synligt for dem, der første gang og kun overfladisk kommer i berøring med den. Men selv når man har fjernet dette første dække, træder der os en hård skal i møde, som mange tager anstød af. Den kan kun blive sønderbrudt gennem bøn. Men sker det, så opdager man den velsmagende, søde kerne, den saliggørende sandhed i Jesus Kristus. Og den, som ejer denne kerne, den som lever af den, han ejer trods al hårdhed og bitterhed himlen her på jorden.

Alt dette siger jeg ud af min egen erfaring, thi så længe jeg kun kendte kristendommens bitre yderside, plejede jeg også at forkaste den. Først da jeg ved Guds ords nåde kom til at se og opleve Jesus Kristus, modtog jeg den og lærte at glæde mig af hjertet over dens søde kerne.

Og det er netop kernen, at Jesus Kristus har frelst sit folk fra deres synder. Han frigør dem, som tror på ham, for syndens skyld, idet han tilgiver dem, og han frigør dem fra syndens magt, idet han dygtiggør dem til at overvinde synden.

Men når den gave, som er givet os i ham, består i en sådan frelse, hvorfor findes der så stadig så mange mennesker, som vender sig bort fra ham og forkaster ham?

Af den grund, at så mange ikke har øje for den forløser og frelser, som Gud har givet os i ham, men kun for hans menneskelige karakter, 'han tog menneskelig skikkelse på og så ud som et andet menneske. Deraf kommer de manges dom, han er kun menneske, men ikke Gud, guddommelig magt, visdom, herlighed træder ikke frem for dagens lys i ham, men nok menneskelig svaghed og begrænsning. De kan ikke se den Guddommelige frelser i ham. Men det syn giver Gud dem, som ønsker det og beder derom. Han gav det til Paulus, da den ophøjede frelser viste sig for ham, han gav det til apostlene, da Jesus åbenbarede sin herlighed for dem; han giver det til dig, når du af hele dit hjerte søger din sjæls frelse ved ham.

Men til min dybe sorg opdager jeg, at mange mennesker her går sorgløse og ligegyldige forbi Jesus.

Medens der i de hedenske lande findes talrige, som spørger efter Jesus og følger ham efter, så forekommer det mig, at der i de såkaldte kristne lande er mangfoldige, som ved ligegyldighed og vantro mister deres sjæl.

Der lader mange sig frelse fra deres synd, her er der mange, som dør i deres synd. De har kun taget imod de ydre velsignelser, som Kristus har bragt dem; ham selv har de forkastet. Den tid vil sikkert komme, hvor også de vil blive forkastet, uden at få ny lejlighed til at blive frelse. Derfor må vi omvende os og lade os frelse ved vor Herre Jesu Kristus, før han kommer for anden gang. Måtte Herren selv gøre os villige og dygtige dertil.

HØR FRELSEREN SELV!

Vi tror nu ikke længere for din tales skyld; thi vi har selv hørt, og ve ved, at denne sandelig er verdens frelser. (joh. 4.42)

Der er mennesker, som tror, at beretningen om Jesus og den samaritanske kvinde er en myte, en digtning. Da jeg for nylig besøgte disse steder, følte jeg, at for mig var det hverken digtning eller myte, men virkelighed. Ganske tæt ved Jakobs brønd ligger landsbyen Sichar, der stadig endnu bærer det samme navn. Jesus, der var på tilbagevejen til Galilæa, satte sig ved kanten af brønden og indlod sig i samtale med den samaritanske kvinde. Han bad hende om vand, hvad der overraskede hende meget. Han er jøde, jeg er samaritanerinde, og han beder mig om vand!

Jøderne betragtede nemlig samaritanererne som kasteløse, og hun havde ikke tænkt sig, at en jøde ville have noget at gøre med hende. Men Jesus sagde ikke; jeg er jøde og hun er uden kaste. Han elskede tværtimod denne kvindes sjæl og ønskede at frelse hende. Han tænkte heller ikke; jeg er Gud, og hun er en synderinde! Han hadede hende heller ikke som højkaste hinduerne hader de lavere kaster. Han følte ikke engang had selv overfor de største syndere, det var ikke synderne, som han hadede, det var deres synd. Han steg netop ned fra himlen for at frelse dem fra deres synd. Da Jesus indlod sig i samtale med samaritanerinden ved brønden, vidste han ikke, hvem det var, der talte til hende. Selv efter at han havde sagt hende alt om hende selv, alt hvad hun havde gjort, nåede hun ikke til at forstå at det var Kristus. Hun sagde; vi venter Kristus, han skal forklare os alle ting. Og han svarede; det er mig, som taler med dig; da hun havde forstået, at han var Kristus, ventede hun ikke længe, men lod sin krukke stå og løb hen for at sige det til de andre. Mange kristne kender Jesus fra evangelierne uden at gøre sig klart, at han er den levende Kristus. De kender ham i virkeligheden ikke. Ligesom denne kvinde ser de i ham kun en profet, men for dem, som lever med ham i bønner, åbenbarer han sig som den, han er : Guds søn. Mange mennesker siger, at de ikke har tid til bøn. Den tid kommer, hvor de skal dø, vil de så også sige; vi har ikke tid til at dø?; døden vil ikke svare; godt! Så går jeg min vej og venter, til I er færdige med jeres arbejde!; I vil blive kaldt pludselig bort og blive nødt til at slippe jeres arbejde. Ingen vil følge med jer i dødens skyggedal. I må forlade dem, i elsker højest.

Kristus er den eneste, som vil kunne ledsage jer i det øjeblik, på den betingelse, at i allerede i forvejen har valgt ham som jeres ven. Når vi taler med ham i bønner, så lærer vi ham at kende; så lever hans kærlighed i vore hjerter. Og når vi virkelig kender ham, så vil vi ligesom denne kvinde, der los sin krukke stå, skynde os hen for at fortælle andre om ham. Hun var så stærkt grebet af Jesu personlige indflydelse, glemte endog sine børn, som uden tvivl ventede på hende. Senere aflagde de folk, som kom for at finde Jesus ved Jakobs brønd, det vidnesbyrd; nu tror vi på ham, ikke blot på grund af det, du sagde, men fordi vi selv har set ham:. Sådan lyder mit vidnesbyrd også: jeg tror på Jesus Kristus ikke på grund af det, jeg har læst i bibelen om ham, heller ikke, fordi nogle lærde mænd har fortalt mig om ham og opfordret mig til at omvende mig, men fordi jeg har set ham, ham selv, verdens eneste frelser.

Han har sagt; de som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det levende vand, jeg vil give ham, skal aldrig mere tørste.

Det er sandt. Jeg har drukket af vandet fra Jakobs brønd, og samme aften var jeg atter tørstig, men for snart 16 år siden har Kristus givet mig levende vand, og jeg har aldrig mere tørstet.

Der var en mand, som rejste tværs igennem en ørken. Ved middagstid blev han tørstig, omend han havde intet vand med. Han gik op på en høj og så sig om til alle sider. Omtrent en halv fjerdingvej borte så han en lille vandbeholder. Tillidsfuldt vandrede han hen imod den, men efter at være gået halvanden mil, var vandbeholderen stadig en halv fjerdingvej borte. Den fjernede sig fra ham, efterhånden som han gik hen imod den. Til sidst mødte han en mand på en kamel, som fortalte ham, at der ikke fandtes nogen vandbeholder i miles omkreds. Det han havde set, var ørkenens luftspejling. Det, der så ud som vand, var ikke vand.

Verden er fuld af skuffelser. Mennesker løber efter mange forskellige ting for at slukke deres tørst og for at finde liv. De søger liv ved at synde. De tænker, om ikke rigdom kan give dem liv. De stræber efter materielle ting og venter at finde lykke, men længsel er et åndeligt krav. Kun sjælens skaber kan slukke denne tørst. At lede efter anden vederkvægelse er som at vandre i ørkenen og søge vand, men der er ikke vand.

Kristus byder mennesker at komme til ham og blive fyldt. Hvis vi drikker agt det vand, han vil give os, skal vi aldrig tørste igen. De, som kommer til ham med anger, får deres trøst slukket. Vi strider forgæves, hvis vi går noget andet sted hen. I ham er livets kilde. Han skabte længslen i vort hjerte, og han stiller den. Han kalder også på os nu.

Nogle søger verden og andre verdslige vaner på bekostning af deres sjæl. De mærker, at de ikke kan frigøre sig for dem. De bliver bundet til dem og mister magten til at handle frit. De mennesker, som drikker af de syndige nydelsers brønd, bliver slaver deraf og er ikke i stand til at hjælpe sig selv. Apostlene, som havde levet tre år med Kristus, kendte ham ikke, da han opstod fra de døde. Den dag, da han viste sig for de elleve disciple, troede de, at det var en and.

Når disciplene, som havde levet tre år med ham, ikke kendte ham, hvordan skulle vi så kunne gøre det? de kunne ikke kende ham, fordi de ikke så ham iklædt det legeme, som de var vant til, men et herligt legeme efter opstandelsen. Det er på lignende måde, at vi, hvis vi kun modtager ham som et menneske eller som en stor ånd, ikke vil kunne genkende ham. Det er kun gennem bønnen, at vor sjæls øje åbnes, så vi kan genkende den levnede Kristus.

Jeg vandrede også den gang gennem Emmaus, en landsby, som ligger ikke langt fra Jerusalem, jeg mindedes de to disciple, som talte med Jesus, da han gik ved siden af dem, uden at de kendte ham. Senere, da han var forsvundet, sagde de til hinanden; det var ham! Det var gennem en vidunderlig oplevelse, at de nu blev klar over, at det var mesteren selv, som havde været hos de, thi de sagde; brændte ikke vort hjerte i os, medens han talte til os på vejen?

Dette brændende hjerte, det var resultatet af hans nærværelse. Deres høre kunne ikke genkende ham, men deres hjerter genkendte ham. Det er kun gennem bønnen, at vi kan mærke hans nærværelse i vort hjerte, og at vort hjerte kan brænde i os. Det er den Helligånds ild, som ikke kan slukkes af denne verdens vand. Når vi har fundet Kristus, kan vi ikke vedblive at være stumme, vi må tale om Jesus Kristus, det bliver os umuligt at tie.

Jeg vil fortælle om en af mine venner. De mennesker, som han prædikede evangeliet for, førte ham op på et højt bjerg og sagde til ham; hvis du vil frelse dit liv, så opgiv din tro, ellers kaster vi dig derned i dalen: han svarede: jeg har ikke gjort noget ondt, hvorfor vil i straffe mig? Jeg har jo kun fortalt jer om min frelser: de så, at han ikke ville give afkald på at prædike Kristus, og gentog for ham: du vil komme til at dø: oppe på dette høje bjerg med dalen dybt under sig skulle man tro, at denne mand var fuld af angst, men han opløftede sine øjne mod himlen og udbrød: mon Gud, jeg overgiver min sjæl dine hænder: så kastede de ham ned og stenede ham – men et stort mirakel skete; denne mand, der var farlig såret og havde mistet bevidstheden, levede dog! Efter en halv times forløb hævede han sit smertende hoved op. Han var ganske blodig, havde ikke kræfter til at rejse sig, og han sagde: alle har forladt mig, ingen kommer for at hjælpe mig: En mild stemme svarede: alle har forladt dig, men jeg er stadig hos dig: han troede, at det godt menneske var kommet for at hjælpe ham og så sig om og fik også øje på en mand, som nærmede sig til ham, støttede ham op ad klippen og gik for at hente vand til ham. Den sårede sagde; jeg takker dig, at du er kommet for at

hjælpe mig, før jeg dør.: han følte Guds nærværelse, men han forstod ikke, hvem denne mand var. Det var hverken krukke eller glas, hvori man kunne bringe vandet, men manden los den syge drikke af sine to samlede hænder.

Sådan los han ham drikke to gange, tredje gang så den sårede mærkerne på hans hænder. Grebet af overraskelse ved at genkende ham, der var kommet for at hjælpe ham, udbrød han ; mon frelser, og min Gud! Og kastede sig ned på jorden. Jeg troede, du havde forladt mig, men du er her hos mig. Manden forsvandt snart, og såret var lægt. Det var et strålende mirakel. Denne mand, som stod ved dødens tærskel, var blevet ført tilbage til livet.

Han gik atter op til landsbyen, hvor folk blev højst forbavset ved at se ham; vi troede, han var død, og han er levende; han sagde til dem.; jeg var virkelig næsten død, men min frelser lever, og jeg lever også... første gang jeg hørte denne beretning, kunne jeg ikke tro den. Jeg begav mig til den landsby, hvor denne mand levede, og jeg udspurgte de kristne om denne vidunderlige begivenhed. De forsikrede mig, at den var fuldkommen sand. Jeg så derpå manden selv og spurgte ham; hvad var det, du oplevede? Jesus Kristus, sagde han,; gav mig nyt liv:

Her ser vi atter, at Kristus ikke alene er et menneske, men at han er Gud. Han fjorde sig til menneske for at frelse mennesker. I vil måske spørge mig, hvorfor så vidunderlige ting, sådanne mirakler hænder i jeres lande og ikke her. Der er en bestemt grund dertil. Kristus har gjort mange mirakler, men ingen i set eget land.

Der står skrevet i Guds ord, at hans egne ikke kunde forstå ham, og at de forkastede ham. Det er akkurat det samme den dag i dag i de såkaldte kristne lande. De er nok hans folk, og de tror på ham til en vis grad, men de er egentlig kun kristne af navn. De, der har modtaget så megen velsignelse af kristendommen, de glemmer Kristus, og han kan ikke vise dem sin magt. Gud viser sin vidunderlige magt til dem, der søger sandheden. Han kom til sine egne, og hans egne modtog ham ikke.

Hans folk, de der kalder sig kristne, åbner i virkeligheden ikke deres hjerter for ham, men de forkaster ham. Måske ville han sige til dem: jeg har en plads i jeres kirker, men det har jeg slet ikke i jeres hjerter; i holder Gudstjeneste for mig, men i kender mig ikke, fordi I aldrig har levet med mig.

Hvordan kan vi da leve med ham? Gennem bønnen, bed bønnens simple middel. Igennem bønnen oplever vi hans nærværelse, og vi lærer Kristus at kende, som han er. Den tid vil komme, hvor man vil se, at de første bliver de sidste, medens de sidste bliver de første. I de kristne lande har de, som har fået så megen åndelig velsignelse gennem kristendommen, mistet denne velsignelse for at opnå materielle goder, men de, der var fortabt i hedenskabet, begynder nu, da troen er kommet til dem, at modtage store velsignelser. Vi har ikke haft så mange lejligheder som i til at høre tale om Jesus Kristus. I har allerede hørt om ham i århundreder, men i vort land er evangeliet kun blevet forkyndt i 70 år. I disse år er der mange, som er begyndt at erkende dets mangt. Hvor er det sørgeligt at se denne magt tabe sig!

Gud arbejder på en vidunderlig måde. Den tid vil komme, hvor østen kender sin frelser og vil sende mange apostle ud til de forskellige dele af verden. Så vil sandelig de første blive de sidste, og de sidste de første.

Gud hjælpe jer til ikke at blive de sidste. Men at være blandt de første. Det vil i kun kunne ved Jesus Kristus, hvis i kender ham og elsker ham. Gud er kærlighed. Han tvinger ingen til at tro på sig. Når en løgner åbner sin mund, lukker Gud den ikke. Han velsigner dem, der søger ham af al deres evne, og hele deres vilje. Vestens folk har søgt videnskab og filosofi, og det har de fundet. De ved besked med elektriciteten, de kan flyve i luften.

Østens folk har søgt sandheden. Da de tre konger begav sig til Palæstina for at se Jesus der, var der ikke en, som ikke var fra østen. Jeg ved nok, at det, jeg siger, ikke vil behage jer, men jeg må adlyde in samvittighed, jeg må bringe det budskab, jeg har fået af Gud.

Videnskab og filosofi er store velsignelser, som kristendommen har skaffet jer, men i glemmer Kristus. I de hedenske lande, hvor evangeliet ikke kendes, lever menneskene som dyr, men med evangeliet får de kristendommens åndelige velsignelse. Også i østen levede folk, før Kristus blev prædikeret, som vilde.

Kristus alene kan skabe et virkeligt menneske af den, der lever som vild, og derefter skabe en engel af dette menneske. Gud, som har udmålt de materielle goder til alle, vil også give de åndelige goder til alle mennesker og ikke blot til nogle enkelte.

Der er nogle, som når de har fået de åndelige goder, føler trang til at sende missionærer til fjerne lande for at forkynde evangeliet, thi, når vi har set Kristus, kan vi ikke tie stille, vi må gå omkring til vore brødre og aflægge vidnesbyrd. Vort vidnesbyrd vil lyde ligesom de folks, som sagde til samaritanerinden; nu tror vi ikke mere på grund af det, du sagde til os, men fordi vi selv har hørt ham og ved, at han sandelig er verdens frelser.:

Gud hjælpe os til selv at se ham, og ikke nøjes med at læse i bibelen eller høre andre tale om ham. Han hjælper os til at aflægge vidnesbyrd om de vidunderlige fremskridt, som vil foregå i vort åndelige liv. Så vil vi se hans magt, og vi vil leve med ham i himlen årtusinde atter årtusinde. Til sidst vil jeg takke jer, fordi I har hørt så opmærksomt på mig, men min stemme alene vil ikke være til stor nytte for jer. Gå nu hjem, og Gud hjælpe jer til at høre hans stemme. I har lyttet med stor interesse til min. Lyt nu efter hans røst, der er så mild, og i vil blive frelst. Herren hjælpe jer til at høre ham og se ham al den tid, i skal leve her på jorden!

KRISTUS GUDS SØN

Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig. Men den, som elsker mig, skal elskes af min fader, og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham (joh 14.21-22)

Kristus åbenbarer sig ikke for enhver, men kun for dem, som er beredt dertil og som søger sandheden af hele deres hjerte. Han vil ikke vise sig for os midt i livets utålmodige uro.

Vi læser hos Markus, at en dag, da vor frelser opholder sig i byen Bethsaida, hvor han var omringet af skarerne, kom der en blind fra en afsides liggende landsby, som af sine venner blev ført til Jesus, for at han skulle helbrede ham. Kristus tog så den blivende ved hånden og førte ham ud af landsbyen. Han ville ikke helbrede ham midt i folkeskaren, som måske ville kunne blive en hindring for den gerning, han ville udføre. Så gjorde herren noget, som i måske slet ikke vil synes om, han tog dynd og lagde det på mandens øjne, hvis nogle af os havde været til stede, havde vi måske mistet troen. Vi ville ikke have syntes om denne metode, og vi ville have sagt; men kan han da ikke helbrede blot ved et ord, endog uden at berøre den syge?

Der var dog en ganske bestemte grund, hvorfor dette blev gjort. Dyndet indeholdt ingen medicinsk intet lægemiddel, men Kristus ønskede at få klarhed på den blindes tro; hvis han ingen indvending gør, vil jeg helbrede ham. Den blinde havde ganske vist tro, men der var dog en vanskelighed, hans tro var ikke absolut, der var en mangel ved hans tro, derfor fik han kun en halv helbredelse. Kristus spurgte ham, om han så noget, og han svarede; jeg ser mennesker gå omkring, og de ligner træer. Men mennesker er ikke som træer! Hans øjne var kun halvt åbnede, han kunne ikke se tingene tydeligt, derfor måtte Kristus på ny berøre hans øjne., i begyndelsen havde han ikke tro nok til, at Kristus kunne helbrede ham, og han fik kun sit halve syn, men så voksede hans tro, og han fik hel helbredelse. Der er i Indien folk, som ligner denne blinde. Deres øjne er åbne men de har kun fået et halt syn, de ser ikke tydeligt. Ligesom denne blinde så mænd, der var som træer, sådan er der mange kristne i Indien, som ikke har klarhed på, ikke ser Kristus. De tror, at han kun var et menneske, og de ser ikke, at han er Gud.

For at Kristus kunne give denne blinde mand et helt syn, førte han ham bort fra skaren., hvis vi ofrer tid til bøn og trækker os tilbage til ensomhed og stilhed, vil vi få et helt syn, Her i Europa er folk så optaget, at de ikke har tid til at leve med Gud.

Det er nok godt at arbejde, men det er nødvendigt at have nogen tid til at være ene med Gud, ellers kan vi ikke se Gud og heller ikke forstå de åndelige ting.

Der er dog også her i Europa mennesker, som virkelig kender Kristus som deres levende frelser, og som rejser ud som missionærer. Andre, som ikke selv kan rejse, hjælper ved deres gaver dem, som drager ud, for at de lande, som endnu ikke har haft lejlighed til at modtage evangeliet, også kan komme til at høre om dets budskab. Men vi kan ikke gøre noget for andre, hvis vi ikke allerførst selv har forstået og erkender, hvem Jesus Kristus er. Mange af os kender ham som menneskesønnen, ligesom tilfældet var med den blindfødte. Denne mand burde have været uendelig taknemmelig, thi han, som var født blind, fik på en vidunderlig måde sit syn, men selv da var der noget overordentlig vigtigt, som han endnu var uvidende om. Når hans bekendte spurgte ham, hvordan han var blevet helbredet, aflagde han ganske sikkert følgende vidnesbyrd; Jesus Kristus helbredte mig; men da Jesus atter mødte ham og spurgte; tror du på Guds søn? Vidste han slet ikke, hvad det drejede sig om.

Han kendte menneskesønnen, men han vidste ikke, at Jesus, menneskesønnen, også er Guds søn, så da han havde fået sine to øjnes syn, havde han modtaget Jesus som menneskesønnen, og han havde ikke indset, at netop denne Jesus var Guds søn, han havde ikke fået det åndelige syn.

Hvor mange kristne er der ikke, som synes at have åbnet hørene, men kun ser Kristus som et stort menneske, er fuldkomment menneske, uden i ham at få øje på den levende Kristus, Gud, der blev menneske. De legemlige øjnes syn er ikke nok, men må have det åndelige syn. Det er vore åndelige øjne, som skal åbnes, og å er vi i Jesus Kristus Guds egen søn.

For nogle år siden fortalte man i Tibet om en konge, der havde et budskab at sende sit folk. Han meddelte sine tjenere det og pålagde dem at bringe det videre, men de forstod ikke at udføre dette hverv, sådan som han ville have det. kongen, som elskede sit folk, besluttede selv at drage ud for at bringe sine undersåtter sit budskab og for selv at undersøge deres vanskeligheder. Han kunne ikke drage ud som konge, for han ønskede, at hans undersåtter i fuld frihed skulle kunne fortælle ham om deres nød og elendighed.

Så forklædte han sig, aftog sine kongelige klæder og klædte sig som en fattig mand. Derefter drog han ud til folkets brede lag og sagde; jeg er sendt af kongen for at skaffe mig underretning om alle jeres vanskeligheder: men de fattige, de elendige, de fik tillid til ham og fortalte ham om deres store nød, og han fik også at vide, hvordan han bedst kunne komme dem til hjælp. Men der var også stolte mennesker, som ikke kunne tro, at en så fattig mand var kongens sendebud, derfor håned de ham og jog ham borg. Senere kom kongen tilbage til sine undersåtter i spidsen for sin hær i hele sin kongelige majestæt, og folket kunne ikke genkende ham og heller ikke tænke sig, at det var den samme mand. Den gang var et en fattig mand og nu en konge! De hovmodige, som havde forkastet ham, blev straffet og kastet i fængsel, men de, som havde taget imod ham, blev æret og deres vanskeligheder udjævnet. På lignende måde var det, at Gud, livets ord, blev mennesker, og at han s folk ikke kunne skelne hans herlighed, men korsfæstede ham.

Den tid kommer, da vi skal se ham i hans herlighed, og menneskene skal kende, at han er den samme Jesus Kristus, som levede på jorden i 33 år som en fattig mand. Gud havde også sendt sine tjenere, profeterne, for at bringe menneskene sit budskab, men til sidst ville han selv bringe det og sendte sin søn.

Jesus siger; de som har set mig, har set faderen. Mange kristne er som Maria, der elskede Jesus og gik ud for at se hans grav, da han var opstået fra de døde. Hun elskede Jesus af hele sit hjerte, og dog genkendte hun ham ikke, da hun så ham i forklaret skikkelse. Hendes syn var svækket af tårer, der var ligesom en tåge for hendes øjne, der hindrede hende i at genkende ham, hun troede, det var gartneren. Sådan er det for mange kristne. De elsker Jesus uden i ham at genkende frelseren, som opstod fra de døde, den levende Kristus. De kan ikke genkende ham på grund af syndens og vildfarelsens tåge, deres øjne er fyldt af sorgens tårer.

Men når de åbner deres hjerte for Kristus, så genkender de ham. Maria genkendte hans stemme. Hvis vore hjerter er fyldt af hans nærværelse, genkender vi ham overalt, også på de ensomme steder.

Ved en illustration vil jeg søge at anskueliggøre hemmeligheden ved dette guddommelige menneske. For nogle år siden mødte jeg oppe i himalajas bjerge en mand, som ejede flere hundrede får. Nogle af disse havde han mistet ved, at de var faret vildt eller var blevet syge oppe i bjergene, og han sagde derfor til sine tjenere, at de skulle gå ud og søge efter dem, de nægtede det af frygt for de vilde dyr.

Da ejeren så, at hans tjenere var bange, besluttede han selv at drage ud for at finde sin tabte hjord og frelse den. Mens hans overvejede sagen, sagde han til sig selv, hvis jeg går sådan, som jeg her står, vil fårene ikke genkende mig. De kender mine tjenere, som har ført dem ud på græsgangene, men mig kender de ikke. Det er nødvendigt, at jeg kommer til at ligne et får, så vil de følge mig.

Så gjorde denne mand noget meget ejendommeligt han tog et stort fåreskind på og drog i denne påklædning ud og tvang sig til at gå på fire som et får. Fårene blev slet ikke bange, da de så dette væsen, der lignede dem selv så meget, nærme sig, og han kunne på denne måde føre dem tilbage til fårefolden.

Lykkelig over at have frelst sine spredte får tog ejeren fåreskindet af. Hjorden måtte blive meget overrasket, thi den troede, at den havde at gøre med et får, og så viste det sig at være et menneske. Han var blevet som et af sine får af kærlighed, for at frelse dem, som var fortabt.

De åndelige blinde tror, at han kun er et menneske, men den tid vil komme, da de vil forstå, at han ikke er et almindeligt menneske, men Guds søn, som er blevet menneske for at frelse den fortabte menneskeslægt. De, som anvender en del af tiden til ensom bøn, vil ikke først erfare det på den sidste dag, men de vil forstå det allerede her i verden. De vil erfare, at skønt han lignede os og levede i Palæstina som et almindeligt menneske, var han dog Gud.

Det kan verden ikke erkende, men for bønnens mennesker bliver det åbenbart. Det er første gang, jeg ser jer, og det bliver sikkert også sidste gang, men før dette første og sidste møde er til ene, vil jeg sige jer endnu et ord. Jeg bønfalder jer, tag jer hver dag tid til at bede, så vil I lære Kristus personlig at kende. Han vil åbenbare sig for jer, og I vil blive frelst. Herren hjælpe jer til ved hans genkomst ikke at stå fulde af skam, men være blandt dem, som han har frelst, og som skal leve alle dage med ham.!

JESU KRISTI VIDNER

I skal være mine vidner i Jerusalem og i hele Judæa og samara og indtil jordens ende (apg. 1,8)

I skal være mine vidner! Jesus sagde ikke blot; I skal være mine prædikanter, men; I skal være mine vidner. Man kan meget godt være en stor prædikant, en veltalende taler, uden at være et vidne for Kristus. Man kan også være et levende vidne, et stort vidne for Kristus uden at være hverken prædikant eller taler.

Alle sande kristne kan ikke blive prædikanter, men enhver af jer kan blive Kristi vidne, et vidne ikke blot med læberne, men ved hele jeres liv. Talrige lærde har efterladt deres disciple deres undervisning skriftligt, thi de vidste, at de skulle forlade dem. Men Kristus, som er Gud, vil ikke forlade os, vi har hans løfte; jeg er med jer alle dage: senere skrev hans vidner, der havde set og

Oplevet så mange begivenheder, evangelierne under den Helligånds inspiration. De var hans øjenvidner, de havde levet med Kristus. Det, som det kommer mest an på for os, er dette; Jesus Kristus vedblev at leve i sine disciples hjerter og arbejde med dem som redskaber, og ikke blot med dem, men den dag i dag arbejder han ved hjælp af deres hjerter, som tilhører ham.

Hvor er det dog et stort privilegium at være hans vidne, vidne for den levende Kristus, det er et privilegium, som ikke blev givet til englenerne, thi de kan ikke aflægge vidnesbyrd om hans magt som frelser. I de har ingen erfaring gjort om frelsen, fordi de aldrig har været syndere. Kun dem, som er blevet frelst af hans nåde, kan vidne; nu er jeg frelst.: ligesom den blinde kunne sige; jeg var blind, og nu ser jeg; kan de, der har været store syndere, sige; vi var blinde, og nu ser vi; vi er hans vidner her i verden. Når Jesus Kristus lever i vore hjerter, vidner vi om ham ved hele vort liv og ikke blot med vore læber.

Paulus skammede sig ikke ved at prædike Kristi evangelium, for han havde oplevet den levende Kristus og hans magt i sit liv. Når denne verdens mennesker ikke skammer sig ved at begå synd, hvorfor skulle de så skamme sig ved frelse fra synd? Verden stiller alt på hovedet.

Mennesker skammer sig ved at handle i overensstemmelse med Guds vilje, men de føler ikke skam, når de handler mod hans vilje. Mennesker skammer sig ikke ved at kritisere eller angribe evangeliet, men de skammer sig ved at prædike det. på den sidste store dag vil Gud sige til disse mennesker; jeg kender jer ikke, for i kendte ikke mig, og derfor skammede i jer over mig og mit evangelium: for dem, som kender ham, er han Guds kraft, hvad enten det er jøde eller græker, eller lad mig hellere sige, hvad enten det er hindu, muselman eller buddhist.

Det er en kendsgerning, at de, der lever med Kristus, kommer til at ligne ham. De æder hans kød og drikker hans blod, han lever i dem, og de kommer til at ligne ham, men mennesket bliver ikke Gud.

Man kan med et andet udtryk kalde Guds børn protrætter af Jesus Kristus, som er i himlen, og når de således ligner deres frelser, bliver deres liv et vidnesbyrd for andre.

Selv om vi lever her i denne verden, vil hans kærligheds kraft virke i os, vi vil ikke have nogen vanskelighed ved at modstå det onde, ikke engang ved at besejre satan, vi vil blive gjort skicket til at være vidner for vor frelser. Han har gjort store ting for os. Han har frigjort os, og en frelst synder er i stand til at aflægge vidnesbyrd om sin egen tilstand. Vi lever endnu i denne syndens verden, men vi lever i den med ham. Denne erfaring har mange gjort. For nogle år siden så jeg en hellig hindu, som lå på en seng, fuld af pigge, da jeg gav mig i samtale med ham, mærkede jeg, at han var en alvorlig sandhedssøger. Jeg sagde til ham; hvorfor piner du dig selv ved at ligge på de skarpe pigge? Han svarede; jeg føler i mit hjerte de skarpe stik af synd, og jeg håber at fjerne denne smerte ved at udholde den legemlige smerte, men jeg finder, at smerten i mit hjerte er meget skarpere end smerterne i mit legeme.: så fortalt jeg ham om en, som for vor skyld bar smerterne af nagler i sine hænder og fødder, og som således var i stand til at fjerne den indre smerte over synden. Jeg fortsatte med at fortælle ham om min egen erfaring af Kristi kraft og gav ham et eksemplar af evangeliet. Nogle tid senere mødte jeg ham igen, denne gang sad han midt i en skare af mennesker og aflagde vidnesbyrd om Kristi kraft, som havde taget smerten bort fra hans hjerte og fyldt ham med frelse og fred.

Hvis vi lever med Kristus, vil selv de ting, som volder andre skade, blive os nyttige. På en af mine rejser i himalaja, om jeg en dag i nogle hundrede meters afstand fra en rædselsfuld snavset landsby, stanken derfra var så stærk, at jeg fik kvalme deraf. Nogle dage senere gik jeg atter der forbi og mærkede en vidunderlig forandring.

Snavset bar lige så slemt som før, det havde ikke forandret sig, men en pragtfuld blomst var sprunget ud midt i alt det stinkende affald, og den yndige duft fra blomsten beherskede stanken. Snavset var blevet forvandlet til en art næring og havde ligesom givet blomsten vækst. Selv affaldet kunne hjælpe den til at vokse, og den vendte sin blomsterkrone mod solen. Solens stråler faldt på blomsten, den tog imod strålevarmen, og der midt i snavset udfoldede Guds skønhed sig.

De sande kristne her i verden er som blomster, de kan godt leve midt i syndens snavs, hvis deres ansigt og deres hjerter er vendt mod retfærdighedens sol, dens lys oplyser deres hjerter, så de kan bringe vidnesbyrd om, at den levende Kristus arbejder i deres liv. Disse kristne er som en herlig duft i denne smertens verden, og mange andre syndere bliver frelst gennem dem. Når de så har ført andre til frelse få de deres belønning. Daniel sagde, at takket være deres anstrengelser vil de skinne som stjerner, men vor frelser sagde; de skal stråle som solen i Guds kongerige, og de skal få deres belønning. Alt, hvad vi gør for frelseren, vil engang få sin belønning.

Der er i Indien hemmelige selskaber af kristne. Mange af dem bekender ikke Kristus åbenlyst. De arbejder på deres måde. På mange punkter er jeg ikke enig med dem. De tror, at de er blevet ledet til at arbejde i hemmelighed, og når man spørger dem, hvorfor de ikke åbent erklærer, at de er kristne, svarer de; vor herre har kaldt os til at være fiskere, når en fisker vil fange fisk, går han ingen støj, han sætter sig ganske stille ned og venter, til hans net er fyldt. Vi arbejder i stilhed, og engang vil hele verden se resultatet af vort arbejde: det sker, at de, som arbejder for herren, mister modet, når de ikke ser nogen frugt af deres anstrengelser, men det er, fordi de ikke kan forstå, hvor vanskeligt det er ude i Indien at bekende Kristus åbenlyst på grund af kastespørgsmålet. Det er snart 16 år siden, at jeg blev kristen og samtidig i min families øjne blev kasteløs for hele mit liv. Jeg kan hverken bo sammen med dem eller spise med dem. Å, det er ikke let at blive kristen.

Men Gud hører mine bønner, min fader er blevet kristen, og flere af mine slægtninge tænker på at blive det, men de synes ikke, de kan erklære det åbenlyst på grund af kaste vanskeligheden.

Den Helligeånd arbejder på en så vidunderlig måde, at vi ikke kan fatte det, men vi skal se frugterne af hans arbejde, om ikke før, så i det mindste i hans time.

En mand, der blev omvendt, har fortalt mig sin historie, den var vidunderlig han sagde; da jeg havde oplevet, at Kristus er frelseren, ønskede jeg at bekende det åbenlyst, men jeg var bange for at blive jaget hjemmefra, blive stenet, måske dræbt. I begyndelsen skælvede jeg, men snart følte jeg en forunderlig kraft, og jeg så Guds løfte gå i opfyldelse: som din dag er, skal din styre være: jeg kan aflægge vidnesbyrd om min frelser, og jeg sørgede over, at jeg ikke havde gjort det før, jeg vidste det ikke, hvis jeg havde vist, hvilken velsignede erfaringer, jeg ville gøre, ville jeg have bekendt ham for længe siden.

Jeg troede også selv, at forfølgelsen var umulig at udholde, men netop gennem den har jeg på en vidunderlig måde erfaret min frelsers nærværelse, hans lidelsers samfund, hans liv og hans gerning i mit hjerte.

Jeg forberedte mig til at skrive bøger imod kristendommen, og ingen ville nogensinde have tænkt sig, at jeg skulle blive kristen, men ved den levende Kristus og gennem hans kraft blev jeg i løbet af få minutter forvandlet. Aldrig vil jeg glemme den dag, den 16. december 1904, da jeg havde brændt bibelen, og da min fader sagde til mig; hvorfor gør du noget så tåbeligt? Jeg svarede; vestens religion er falsk, vi vil ødelægge den. : så ødelagde jeg bibelen og troede, jeg derved opfyldte en pligt, og tre dage senere oplevede jeg den levende Kristus og så hans magt.

Fra den tid af går jeg omkring og aflægger vidnesbyrd i Indien og de nærliggende egne, ja også i andre lande. Jeg har set Guds magt på en så vidunderlig måde, at hvis jeg fortalte jer derom, ville i næppe tro det. Gud hjælp os til at indrømme vor syndige tilstand, til at angre og modtage ham som vor frelser. Tilslut ønsker jeg at takke jer, fordi I har hørt så opmærksomt på mig. Det er første gang, jeg har set jer. Næste gang vil vi måske mødes for Guds trone. Jeg ville gerne trykke jer alle i hånden, men det er ikke muligt nu. Det får vi tid til i evigheden, når vi mødes ved vor frelsers fødder. Gud hjælpe os til at berede os til dette møde for hans åsyn der, hvor der ikke mere skal være nogen adskillelse.

JESUS OG DEN LILLE DRENG

VED EN BØRNEGUDSTJENESTE

Her er en lille dreng, som har fem bygbrød og to små fisk (joh. 6,9)

I kender dette mirakel. Hver gang jeg tænker derpå, siger jeg til mig selv; Kristus gjorde dette for en stor skare mennesker, thi der var fem tusinde mænd foruden kvinder og børn, så der har nok i alt været en ti tusinde mennesker.

Måske tænker I; vi er børn, vi kan ikke udrette ret meget. Kun de voksne kan arbejde for herren; men se nu her, vi læser, at noget stort er blevet udrettet ved hjælp af en lille dreng, som kun havde fem brød og to små fisk. Man får det indtryk, at han var en prægtig dreng, og at han måtte have en udmærket god moder. Hun

havde set, at hendes søn havde stor lyst til at gå hen og høre Jesus, og hun gav ham lov dertil. Hun havde sagt til ham; du følger nok med Jesus i flere timer, tag et par brød med.: så gav hun ham brødet, og fiskene, hendes søn tog dem og gik så hen for at slutte sig til Jesus, og han blev tre dage eller mere sammen med ham. Er det ikke herligt at tænke på, at der ikke alene var lærde og voksne mennesker, som færdedes her med Jesus, men også sådan en lille dreng?

Mange børn ville have foretrukket at løbe og lege hellere end at sidde og høre på en prædiken. Men denne dreng blev ikke hjemme for at lege med sine venner, han gik hen for at lytte til Jesus.

Da det så blev middagstid, var der mange mennesker, som ikke havde noget at spise. Men denne dreng havde altså frem brød og to fisk. Da man spurgte ham, om han ville give dem bort, afslog han det ikke ved at sige. : fembrød vil da ikke være tilstrækkeligt til så mange mennesker, nej, han gav dem straks til apostlene, som rakte dem til Jesus. Og Kristus velsignede dem, og ti tusind mennesker fik mad!

Dette store mirakel blev ikke udført af apostlene, men ved hjælp af et barn. Lad det være os en lære, det er altså ikke blot de store, som kan udrette store ting, men også børn som I. hvis I kun har små gaver at bide Gud, kan han dog bruge dem som en velsignelse mod tusinder af mennesker. I må kun ikke afslå at give ham, hvad I har, I må ikke sige; vi kan intet gøre; Gud kan have brug for jer til en stor gerning.

Vi må være parat til at give vore brød og alt, hvad vi har, til vor frelser, han vil bringe andre store velsignelser derigennem. Kristus var altid lykkelig, når han så små børn. I de, som levede sammen med ham, så ham ofte græde, da han stod udenfor lazarus grav, græd han for eks. Men de har aldrig set ham le. Hvis han nogensinde har let eller smilet, var det ganske sikkert, når han så små børn, thi det er ganske naturligt at tænke, at han ved synet af deres små uskyldig ansigter smilede til dem.

Selv om Jesus Kristus er død på korset, har han dog ikke forladt os. Han er hos os nu, i dette øjeblik. Han elsker jer alle. Bed til ham, og han vil velsigne jer. I én betydning er allerede hver eneste en af jer velsignet, fordi I lever i et kristent land. I har så mange lejligheder til at høre tale om vor frelser, hvad enten det nu er af jeres forældre eller her i søndagsskolen. Da jeg var barn, vidste jeg intet om Jesu Kristus, men senere hørte jeg om ham i missionsskolen. Jeg synes, I har det godt, I som lige fra jeres spæde barndom hører fortælle om ham. Der findes børn, som inderlig gerne vil høre om Jesus Kristus, men de har ingen lejlighed dertil, og I, som så ofte har lejlighed dertil, skønner måske slet ikke derpå. I må benytte den gode lejlighed og bede Gud om hans velsignelse overfor andre.

Nu skal I høre en historie om en lille pige, som levede i thibet. Hun hørte tale om Jesus Kristus, og hun elskede ham. Hendes herre, en buddhistisk præst, begyndte af den grund at hade hende, og en gang blev denne lille pige på tretten år lukket inde i et værelse i tre dage uden at få noget at spise eller drikke. Det var meget svært for dette barn, men hun sørgede ikke over, at hun havde lært at tro på Jesus Kristus og over at blive lukket inde for hans skyld. Hun bad uafsladelig og følte en inderlig glæde ved tanken om Jesus. Buddhist præsten kom ind i hendes stue, da de tre dage var gået, han blev ganske forbavset ved at finde hende så glad og frimodig. Denne præst var en fornem og fremragende mand, og dog sagde han til hende; skønt jeg er en gammel mand og en lærd man, har du noget at lære mig, du, en lille pige. Du har fundet noget, som jeg ikke har: denne præst, der havde studeret så meget, blev velsignet gennem dette barn, og når børnene i de hedensk lande kan være til så stor velsignelse, så kan I det da langt mere, thi I har så mange lejligheder dertil. Hvis I ikke elsker frelseren og ikke arbejder for ham, så vil I en gang fortryde det.

Når vi skal se og møde vor frelser, så vil I også se denne lille pige hos ham. Så vil herren måske sige til jer; denne lille pige, som levede i hedningeland, har gjort meget for mig, og du, hvad har du gjort? Du har hørt tale om mig meget oftere end denne lille pige, men du har ikke lagt mærke dertil; mon I så ikke vil skamme jer?

Her er nu en lejlighed, hvor I bliver opmuntret til at gøre noget for Jesus. Hvis I vil elske ham fra nu af, vil Jesus være glad ved at se jer i himlen, hvor vi altid skal leve med ham, som er kommet ned fra himlen for at frelse os. Gud velsigne jer til, at I må kende ham, elske ham og gøre noget for ham.

Jeg er lykkelig ved at se jer, og jeg ville bare ønske, jeg kunne tale til jer i jeres eget sprog. Den tid vil komme, da vi skal mødes i Guds nærværelse i de evige boliger, men forinden må vi arbejde for vor frelser. Jeg får jer måske aldrig mere at se. Mit budskab til jer er, at det ikke blot er lærde og store mennesker, som kan udrette noget for Kristus, men også børn som I. denne lille dreng gav fem brød og to fisk til vor herre, som brugte det til velsignelse for en stor skare mennesker. Giv i også, hvad i har, til Jesus så vil han velsigne det!